Κυριακὴ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννηση (Ματθ. β΄ 13-23)
(30ὴ Δεκεμβρίου 2012)

Βρισκόμαστε, ἀγαπητοί μου, ἀκόμη μέσα στὴν πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς μεγάλης Δεσποτικῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Δοξολογίες, ὕμνοι καὶ εὐγνωμοσύνη, συναισθήματα ἅγια, βαθιὰ μέσα μας, κυριαρχοῦν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Λυτρωτῆ τοῦ κόσμου στὴ γῆ. Καὶ σήμερα Κυριακὴ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννηση, ὅπως ὀνομάζεται, ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴ μνήμη τριῶν μεγάλων μορφῶν. Τοῦ Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος, τοῦ Δαβὶδ τοῦ προφητάνακτος καὶ τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Καὶ ὁ μὲν δίκαιος Ἰωσὴφ ἀξιώθηκε νὰ γίνει μνήστωρ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Παναγίας μας, ὁ Προφήτης καὶ Βασιλεὺς Δαβὶδ εἶχε τὴν ὕψιστη τιμὴ νὰ ἀνακηρύξει τὸ γεγονὸς τῆς Θείας Ἐπιφανείας στὸν προχριστιανικὸ κόσμο, ὁ δὲ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος βρέθηκε πολὺ κοντὰ στὸν Χριστὸ καὶ ἔζησε τὴν παρουσία Του καὶ ἀναδείχθηκε Ἀπόστολος καὶ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ σηματοδοτοῦν τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν Νόμο στὴ Χάρι. Εἶναι πρόσωπα τὰ ὁποῖα εἶχαν μία στενὴ σχέση μὲ τὸν Χριστό, διότι ἔζησαν ὁ καθένας μ' ἕνα ἰδιαίτερο τρόπο τὸ ἔλεος, τὴ φιλανθρωπία καὶ τὴ δόξα Του. Τὸν γνώρισαν ὡς «τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ», «πρότερον μὲν» ὁ Δαβίδ, «ἄσαρκον ὡς Λόγον, ὕστερον δὲ» ὁ Ἰωσήφ, καὶ ὁ Ἰάκωβος «δι' ἡμᾶς σεσαρκωμένον».

Περάσαμε τὰ ἱερὰ καὶ ἅγια Χριστούγεννα. Γέμισε ἡ ψυχή μας μὲ χαρά, εὐφροσύνη καὶ μὲ εἰρήνη. Ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τὶς ἡμέρες αὐτὲς μέχρι τὴν Πρωτοχρονιὰ νὰ ἑορτάζει καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται πνευματικὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ Δεσποτικὴ ἑορτή. Ὁ νοῦς ὅλων μας στρέφεται στὴ Βηθλεέμ. Ξαναζοῦμε μέσα ἀπὸ τὶς Εὐαγγελικὲς περικοπὲς τὰ θαυμαστὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν τότε. Νιώθουμε κι ἐμεῖς προσκυνητὲς σὰν τοὺς ποιμένες, ὁδοιπόροι μὲ τοὺς Μάγους, συνυμνῳδοὶ μὲ τοὺς Ἀγγέλους νὰ ἀναζητοῦμε τὸν γεννηθέντα Κύριο.

«Ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεύς;». Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπασχολοῦσε ὅλους τὴν ὥρα ἐκείνη. Τοὺς σοφούς της Ἀνατολῆς, τοὺς ποιμένες τῆς Ἰουδαίας, τὸν Ἡρώδη καὶ τοὺς νομοδιδασκάλους. Στὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς μὲ τρόπο διαφορετικὸ δόθηκε τὸ οὐράνιο μήνυμα. Ἀνάλογα πάντα μὲ τὶς πνευματικὲς καὶ διανοητικές τους δυνατότητες. Στοὺς ποιμένες ποὺ ἀγρυπνοῦσαν μὲ τὸ ὅραμα. Στοὺς Μάγους μὲ τὸν ἀστέρα. Στὸν Ἡρώδη μὲ τὴν πληροφορία τῶν Μάγων. Ἀλλὰ καθένας ποὺ δεχόταν τὸ μήνυμα ἐνεργοῦσε μὲ διαφορετικὴ διάθεση. Οἱ ποιμένες μὲ ταπείνωση, γιὰ νὰ

γονατίσουν μπροστὰ στὸν Θεὸ ποὺ κατέβηκε στὴ γῆ, γιὰ νὰ τοὺς σώσει. Οἱ Μάγοι, γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν Βασιλιὰ ποὺ μὲ τόση λαμπρότητα τὸν ὑπέδειξε ὁ οὐρανός. Ὁ Ἡρώδης ὅμως γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσει, γιὰ νὰ τὸν ἐξαφανίσει.

Στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, ἀγαπητοί μου, οἱ διαθέσεις καὶ οἱ ἀντιδράσεις τῶν ἀνθρώπων παραμένουν ἴδιες. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἀκούει τὸ μήνυμα τῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου. Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀναζητοῦν τὸν Χριστό. Ὁ καθένας ὅμως μὲ διαφορετικὴ διάθεση καὶ τρόπο.

Πολλοὶ συναντοῦν τὸν Χριστὸ στὴ ζωή τους, ἀλλὰ δὲν Τὸν δέχονται, δὲν Τὸν πιστεύουν ὡς Θεὸ καὶ Σωτῆρα. Ἄλλοι ἀντιπαρέρχονται ἀδιάφοροι καὶ ἄλλοι Τὸν μάχονται. Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ Τὸν πιστεύουν καὶ ζητοῦν κοντά Του τὴν ἱκανοποίηση τῶν πόθων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν τους, τὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία τους. Ἄλλοι μὲ προκατάληψη καὶ δυσπιστία ἀγωνίζονται νὰ διαστρέψουν τὰ γεγονότα καὶ νὰ ἀπομακρύνουν τὸν Χριστὸ καὶ τὴ διδασκαλία Του ἀπὸ τὴ ζωή τους.

Παρατηρῶντας τὴν ἱστορία, ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσει ἕνα πλῆθος πιστῶν, ποὺ προσκύνησαν τὸν Κύριο καὶ τὸν δέχθηκαν ὡς Θεὸ καὶ Σωτῆρα. Μία στρατιὰ ὁλόκληρη ἀνθρώπων, ποὺ καὶ τὴ ζωή τους θυσίασαν, γιὰ νὰ ὁμολογήσουν τὸν Χριστὸ καὶ νὰ μείνουν σταθεροὶ στὴν πίστη τους. Ὑπῆρξε ὅμως καὶ μία μερίδα ἀνθρώπων ποὺ ἔμειναν ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι μπροστά Του. Καὶ ἄλλη μία ὁμάδα ἀνθρώπων ποὺ ἐδίωξαν τὸν Χριστὸ καὶ ἐπιχείρησαν μὲ δόλια μέσα νὰ ἀφανίσουν τὸ ὄνομά Του ἀπὸ τὴν ἱστορία. Ἕνας τέτοιος διώκτης τὴν ἐποχὴ ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ Ἡρώδης. Ἐκεῖνος ποὺ ἐπεδίωξε νὰ φονεύσει τὸν Χριστό. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ σήμερα ὅμοιοι μὲ τὸν Ἡρώδη ποὺ ἀγωνίζονται νὰ σκοτώσουν τὸν Χριστὸ στὶς καρδιὲς τῶν πιστῶν.

Μέσα σ’ αὐτὴ τὴν ἔντονη ζωή· τὸ θόρυβο καὶ τὸ συναγερμὸ τῶν Χριστουγέννων· ἀνάμεσα στὰ δῶρα καὶ τὶς διασκεδάσεις προβάλλει τὸ αἰώνιο ἐρώτημα: «ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς Βασιλεύς;». Ποιὰ θέση ἔχει στὴ ζωή μας; Ποιὰ θέση ἔχει στὴν καρδιά μας ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν; Ποιὰ θέση τοῦ παραχωροῦμε στὴ γῆ μας, γιὰ νὰ γεννηθεῖ; Ποιὰ θέση τοῦ δίνουμε στὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰ προβλήματα, στὶς ἀπασχολήσεις μας καὶ τὶς σκέψεις μας; Τοῦ ἔχουμε δώσει κάποιο τόπο νὰ μείνει; Τί θὰ ἀπαντούσαμε ὡς πρόσωπα, ὡς κοινωνία, ἂν μᾶς ἔθεταν τὸ ἐρώτημα: «ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς Βασιλεύς;»

Ἂς διερωτηθοῦμε ὅλοι μας ποιὸ ρόλο ἔχει ὁ Χριστὸς στὴν προσωπική μας ζωή, στὶς σκέψεις, τὶς ἐνέργειες, στὴ συμπεριφορά μας; Τί θέση τοῦ ἔχουμε δώσει στὴν καρδιά μας; Ἂν ναί, μὲ παρρησία μποροῦμε νὰ τὸ ὁμολογοῦμε: νὰ ἐδῶ σ’ αὐτὸ τὸ

σημεῖο, σ’ αὐτὴ τὴν ἔκφραση τῆς ζωῆς μας, οἱ ἐκδηλώσεις μᾶς εἶναι χριστιανικές. Ἀποπνέει ἡ νοοτροπία ἢ τὸ βίωμά μας «Χριστοῦ εὐωδία». Ἐδῶ εἶναι ὁ «τεχθεῖς Βασιλεύς».

Ἂν ὅμως δὲν ὑπάρχει χῶρος γιὰ τὸν Χριστό, ἂς τοῦ δώσουμε. Ἂς τοῦ χαρίσουμε τὶς καρδιές μας, ἂς τοῦ χαρίσουμε τὴ ζωή μας. Ἂς ἀναζητήσουμε νὰ Τὸν βροῦμε. Καὶ ποῦ μποροῦμε νὰ Τὸν βροῦμε; Στὴν Ἐκκλησία Του, στὸ Εὐαγγέλιό Του, στὰ ἱερὰ μυστήρια. Ὁ Χριστὸς μᾶς περιμένει. Θὰ τὸν συναντήσουμε στὰ πρόσωπα τῶν φτωχῶν ἀδελφῶν μας, στὶς γεμᾶτες καλοσύνη καὶ ἀγάπη καρδιές, ἀνάμεσα στοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀγνοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ μεγάλη Δεσποτικὴ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, ἀγαπητοί μου, ἂς μᾶς δώσει μία εὐκαιρία νὰ ἀκούσουμε τὸ ἀγγελικὸ χαρμόσυνο μήνυμα: «Ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ». Ὁ Χριστὸς γεννήθηκε, γιὰ νὰ μᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, γιὰ νὰ μᾶς δώσει χαρά, νὰ μᾶς χαρίσει τὴν εἰρήνη καὶ τὴν εὐτυχία. Ἀκούγοντας τὸ μήνυμά Του, τὴν ὑπερκόσμια φωνή Του νὰ μᾶς καλεῖ νὰ Τὸν δεχθοῦμε, μὴ σκληρύνουμε τὶς καρδιές μας. Ἂς προσέξουμε νὰ μὴ συναντήσει καὶ πάλι στὶς καρδιές μας τὴν παγωνιὰ καὶ τὴν ἀδιαφορία. Νὰ μὴν συναντήσει τὴν περιφρόνηση καὶ τὴν ἄρνηση.

Ἂς ἀνοίξουμε τὶς καρδιὲς καὶ τὶς ψυχές μας, γιὰ νὰ βρεῖ τόπο ἐκεῖ «ὁ τεχθεὶς Βασιλεύς». Ἔτσι θὰ ζήσουμε πραγματικὰ καὶ αἰώνια Χριστούγεννα. Ἀμήν.

π. Ι.Μ.